కథ

ఈ జీవాలెవరికోసం?

వారాల కృష్ణమూర్తి

"లచ్చీ...!"

ఆ పొలికేకతో లచ్చికి తెలిసింది భర్త తాగొచ్చాడని. తాగినప్పుడు రాముడు, రావణుడుగా మారుతుంటాడు, తాగడం అంటే వాడొట్టి తాగుబోతు కాదు. పెడి తాగుడికి సమయం సందర్భాలుంటాయి. అదొక వరమే అని లచ్చి లోలోన మురిసిపోతుంది. పైకి మాత్రం రుసరుస లాడుతుంది. ఆ మాటకొస్తే ఆ వాడలో వుంటున్న కులపోళ్ళంతా రోజూ తాగే వారే. వాళ్ళను చూసినప్పుడు రాముడు, రావణుడిలా మారినా 'సీతమ్మకే తప్పని కష్టాలు... నాకు తప్పుతాయా!' అనుకుని సరిపెట్టు కొనేది.

"ఒసే లచ్చీ... నీయమ్మ యాడున్నావే ... రా! రేపు నీకు పట్టుచీర సుట్టబెడతా!" అంటూ ఇంటిముందు నులక మంచంమీద వాలిపోయాడు.

"ఏందీరోజు మంచెక్కినట్టున్నావే!" అంది.

"ఇసయం ఇంటే.." మాటరాక ఆగాడు

"ఏదవ్వాసన..."

"రేపు మన సేతిలో వేలు... వేలుంటాంటే..."

"రాత్తిరికేడన్నా కన్న మేస్తుండావా!"

"ఛ... అమ్మేస్తున్నానే..."

"కొంపనా!"

"కాదే! జీవాల్ని..."

"రోజూ సేసే పనేగా..."

"ఇహ్..."

"ఏంటూనవ్వు... నాకవతల పనుంది"

"ఏం పనే... నీయమ్మ... నాకన్నా... నే సెప్పేదానికన్నా ముక్కెమా!" కస్సు మన్నాడు రాముడు.

"మైకం తలకెక్కింది. సెప్పింది ఇనాల్సిందే! లేకుంటే రెచ్చిపోతాడు" అనుకుంటూ పక్కన కూచుంది లచ్చి.

"అదీ... అలా వుండు!"

"ఇంతకీ దేన్నమ్ముతున్నావ్..." అనునయంగా అడిగింది లచ్చి.

"అన్నీ ఒకేసారి... సిన్నా పెతకా ముసలీ ముతకా... దేనికైనా ఒకదానికి అయిదొందలు."

నమ్మ లేనట్లు చూసింది లచ్చి.

"ఏందే అట్లా సూత్తావ్... నిజ్జం... తాగుడు వాగుడుకాదు. నీతోడు..."

"ఎవడా ఎర్రినాకొడుకు కొనేవాడు"

"టీ బంకు మని."

"టీ నీల్లు కాసుకోకుండా మేకలు కాస్తాడంటనా!"

"కాదే ఆటినియాడకోపంపుతాడంట."

"సర్లే!బేరం బాగుంది.అమ్మే..."

"నీయమ్మ పట్టుసీర అనంగానే ఒప్పేసుకున్నావ్!"

"ఔ...నీవు పెట్టిన పట్టుసీర్లే కట్టుకుని మేకలు మేపుతున్నా...లే... తిందువు గానీ.."

"ఈడికే తెచ్చె... నేను రాలేను."

"సీకట్లో యాది ముందు కూసుని తినాలా! అందరికీ నువ్ సుక్కేసుకున్నావని తెలి యాలా!" కసిరింది లచ్చి.

రాముడు మారు మాట్లాడకుండా లచ్చితో లోనికెళ్లి చాపేసుకుని కూర్చున్నాడు. లచ్చి పొయ్యి మీది అన్నం కుండ దించి ఉట్టి మీది పప్పు కుండ, చారుకుండ, మజ్జిగముంత దించి మూకట్లో వేయించిన కరవాడి ఎండు చేప ముక్కల్ని మొగిడి ముందు పెట్టింది. చెంబుతో నీళ్ళు తట్ట తెచ్చి రాముడి ముందు పెట్టి వడ్డించింది.

దొడ్లో మేకల మంద అరుపుల నేపథ్యంలో ఇద్దరి మధ్యా నిశ్శబ్దం నాట్యం చేస్తూంది.

తాగినరోజు రాముడి కడుపు రెండింతలవుతుంది. అవతల మనిషికి వుందా... లేదా? అనే ఆలోచన లేకుండా కడుపు నింపుకుంటాడు. ఆరోజూ అలాగే జరిగింది. అన్నం తిన్న మొగుడ్ని పక్క మీదకు చేర్చి మిగిలిన అన్నంతో సగం కడుపు నింపుకుని మిగిలిన సగాన్ని నీళ్ళతో నింపుకుంది.

* * * * *

పరిగెడుపునే లేచి ముంగిట్లో పేడనీళ్ళ చల్లి ముగ్గేసింది లచ్చి. పొయ్యి రాజేసి నీళ్ళ బాన పెట్టింది. మేకల మందలోనికి పాలు పితకను పోతుంటే రాముడు లేచాడు.

"నేనలా బయటికెల్తున్నా... ఈరోజు పాలు పితక్కు. అన్నీ పిల్లల్ని తాగనీ... ఈరోజన్నా వాటి కడుపు నింపుదాం!" అంటూ వెళ్లాడు.

లచ్చి మొగిడి మాటలు లెక్క చెయ్యక పాలకుండతో మందలోనికి జొరబడి పాలు పితికి తెచ్చింది. నీళ్ళ బాన దింపి పాలకుండ పొయ్యిమీద పెట్టింది.

"ఓ రాముడూ... యాడబోతివప్పా! శీఘ్రమే రమ్మంటివే...

ఆ మాటలు విని లచ్చి బయటికివచ్చింది. ఇంటి ముందు టీ బంకు మని నిల్చున్నాడు. చొక్కా, అడ్డ పంచ, కాళ్ళకు ఆకు చెప్పలు, తలకు రుమాలు చుట్టి, నొసట విబూది అడ్డ బొట్టు, మధ్యలో చందనం బొట్టు, దానిమీద కుంకమతో పరమ భాగవతోత్తముడిలా వుంటుందాయన రూపం.

"ఏంది మని టీ బంకు మానేస్తివా! మేకలు బేరాలు చేస్తుండావు!"

'లచ్చిం దేవీ... పొట్టకోసం అన్నీ సేయాల్సిదా వస్తుందే... టీ సేస్తును ... మేకలు కొందను... అవి మా దేశంలో అమ్మి సొమ్ము సేస్తును.

ఇప్పుడు దానే మా దేశము లో మేకలకు మంచి రేటు వస్తుంది" అరవ యాసలో అన్నాడు.

"మనీ... ఈ మేకలు... సిన్నా పెతకా మసలిముతకా అన్నిటికీ ఒకటే రేటా"

"ఔను... నేను దాసెప్తిని రాముడికి. మేకకు అంజవంద" అంటూ అయిదు వేళ్ళు చూపించాడు.

"సిన్నాటికూ్కడా!"

"ఈ మేకల్ని మా దేశంలో తినరు. పడవలో దాచేసి మరో దేశానికి పూజిస్తురు"

"ఏ దేశానికి?"

"ఎక్కడికైతే ఏంది లచ్చి పొన్నూ...

"అక్కడి వాల్లకు మేకలుండవా! మేక ల్లేని దేశాలుంటాయా" ఆశ్చర్యంగా అడి గింది.

"అయ్యో...చూడు లచ్చీ ఆడా మేక లుండను. అవిదా చాలవు. ఆడ మన జవాన్లు యుద్దందా సేస్తున్నారు. మన జవాన్లు ఏడ వస్తురో అని వాండ్లు మట్టిలో బాంబులు పూడుస్తురు. మన వాండ్లకేమి తెలుసు ఏడ పూడ్సినారో... అందుకు మేకల్నిదా ముందుకు తోల్దురు. బాంబులున్న మేకలు దానె సచ్చేది. జవానులు పానాలలో బతికి పూ దుస్తురు."

మని మాటలు లచ్చి మనసుకెక్కాయి. ఈ జీవాల్ని వాళ్ళు పెంచుకోను కాదు... తినడానికీ కాదు... ఎవరి ప్రాణాలు కాపాడనో జవాన్లు ముందుగా జీవాల్ని తోలుతారు. బాంబులుంటే జీవాలు మట్టి కీరుస్తాయి... అందుకా ఈ బేరం. మేకలు పెంచి కసాయి వాడి కమ్మినా... వాడుకోస్తే... మనోళ్ళే అందరూ తింటారు గదా అని ఎన్నడూ మేకల మీద మమకారం పుట్టుక రాలా కానీ ఈరోజు మని మాటలు విన్నాక ఇంత కష్టపడి పెంచిన జీవాల్ని దేశంకాని దేశంలో... ఎవర్నో కాపాడ్డానికి పోయిన జవాన్ల పానాలు బాంబుల నుండి కాపాడను సెప్పేది" అంటూ మనిని తరిమింది.

బయటికెళ్లి వచ్చిన రాముడికి లచ్చి పాల గ్లాసిచ్చింది.

"పాలు పిండొద్దన్నాగా!"

"మేకల్ని అమ్మడంలా!" అంది లచ్చి.

విస్మయంగా చూశాడు రాముడు. లచ్చి మని రాక, వాడు చెప్పిన సంగతి తను తరిమిన సంగతీ చెప్పింది.

కంచుగ్లాసు నేలకేసి కొట్టాడు రాముడు.

"గ్లాసును కొట్టినా... నన్ను కొట్టినా మేకల్ని మాత్రం అమ్మనీను. ఏందయ్యా నీ బేరం.

ఎంత ఆ జీవాల మీద బతుకుతున్నా ఆటినలా అద్దుమానపు చావుకు బలేస్తామా! వాళ్ళు కోసి తిన్నా బాదుండదు. అలా కొండల్లో అడవుల్లో పులివాత బడ్డా పోనీలే అని సర్దుకుపోతాం.

పుసూరని దేశంకాని దేశంలో నా జీవాల్ని చావనివ్వను. ఆ అద్దుమానపు చావు వద్దు."

లచ్చి మాటలతో కళ్ళ ముందు చేజారి పోతున్న వేల రూపాయలు రాముడి మనసును కలిచేశాయి. రక్తం మరిగి కసాయిలా రూపాయల కోసం లచ్చి జుట్టు పట్టుకు వంచి వీపు మీద పిడిగుద్దుల వర్షం కురిపించాడు.

"కొట్టు నరుకు నే నొప్పుకోను"

"ఎన్నిమార్లడుగుతావే పైత్తికారి"

"మనీ కూసో..." అంటూ మంచం వేసి ఈ "మేకల్ని మీ దేశంలో ఏం చేస్తారు. అక్కడ మేకలుండవా!" ఆశ్చర్యంగా అడి గింది లచ్చి.

మని పగలబడి నవ్వి "అక్కడా మేకలు పెంచుతారమ్మా! కానీ అవిదా సరిపోవడం లేదు."

"మీ దేశంలో మాంసం తినే వాళ్ళెక్కువా!"

"మురుగా! ఇంద పొన్నుకు ఎప్పిడి సొల్లిది?"

"ఏంది మనీ నీ సొల్లు మాటలు సెప్పు"

బలై పోతున్నాయంటే మనస్సు చివుక్కుమంది.

"మనీ... లే... మేకల్ని అమ్మము... ఎల్లు"

"ఎన్న లచ్చిమి తల్లి... మరిస్తివా సిన్న మేకకూ అంజి వందలు"

"నువ్ లచ్చలిచ్చినా మేకల్ని అమ్మము" తెగేసి చెప్పింది.

"రాముడు నన్ను ఫణం తీసుకు రమ్మ వనే... సరే... రాముడితోనే మాట్లాడి పోదును..."

"ఏంది మాట్లాడేది? ఎల్లు నీక్కాడు

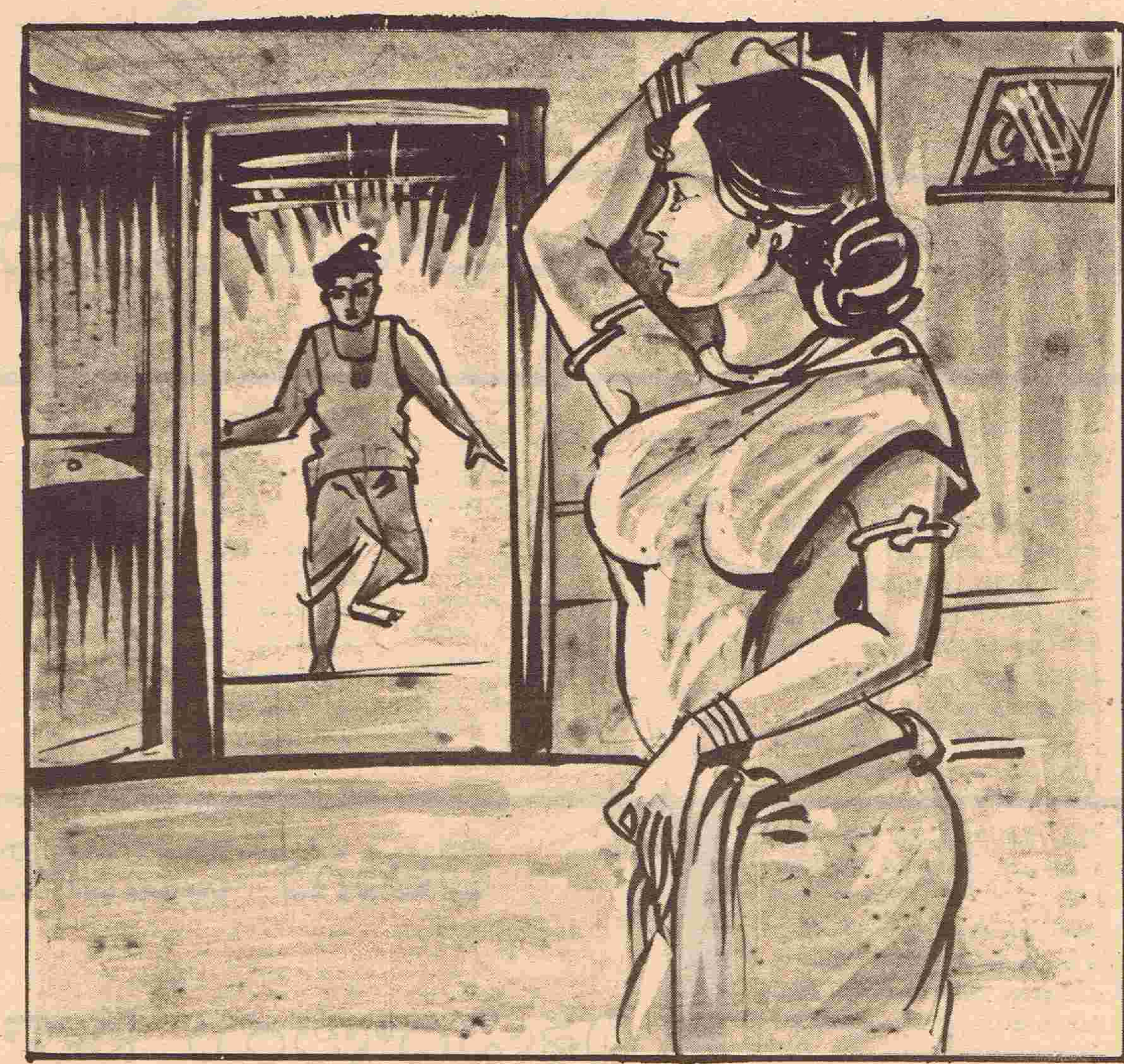

అరుపులు పెడబొబ్బలు ఇరుగు పొరుగు వాళ్ళని లాక్కొచ్చాయి. అంతా విస్మయంగా చోద్యం చూస్తున్నా ఇంగితమున్న భారతమ్మ రాముడి చేతిలోని లచ్చిని తన బలమంతా వుపయోగించి తన వెనక దాచుకుంది. ఆమె ప్రయత్నానికి సాయంగా ఇద్దరు మగాళ్ళు రాముడిని పట్టుకున్నారు. ఇద్దరు పట్టుకున్నా రాముడు శివమెత్తిన వాడిలా విరుచుక పడుతున్నాడు.

"ఏట్రా పొద్దున్నే సుక్కేసుకున్నావా!" ఓ ముసిలివాడి మందలింపు.

"తాగినప్పుడూ ఎప్పుడూ కొట్టలేదు దేవుడో... ఈరోజు కొడుతున్నాడు." ఏడుస్తూ రాగాలు తీసింది లచ్చి.

"ఏమైంది?" అడిగింది భారతమ్మ.

కుటుంబ కలహాల్లోనూ వాడ తగాదాల్లోనూ ఆవిడ మాటే చెల్లుతుంది. అందుకే అంతా భారతమ్మే రాముడు లచ్చి గొడవ సర్దు తుందని ఎదురు చూస్తున్నారు.

"ఏమైందిరా రాముడు!" అడిగింది భారతమ్మ.

"దాన్నే అడుగు..." ఉరిమాడు రాముడు.

"చెప్పు లచ్చీ..." లాలనగా అడిగింది భారతమ్మ.

"అమ్మా! తల్లీ భారతమ్మా... నువ్వే సెప్పు టీ బంకు మనిగాడు మంద మేకల్ని కొనడానికి వచ్చాడు. సిన్నా పెద్దా బేరం లేక జీవానికి అయిదొందలన్నాడు. బాగానే వుంది. మంచి బేరమే. కానీ తల్లీ ఈ జీవాల్ని ఆడు అల్ల దేశానిక్కాడు పంపేది అదేదో ఏరే దేశమంట... ఆడికి. యాడికి పంపితే నాకేం ... ఆడవాళ్ళు ఈ జీవాల్ని సంపి తింటాని క్కాదంట... ఎవరో యుద్దం సేస్తా వుండారంట. ఆల్లకోసం మన జవాన్లు ముందు బోను భయమేసి ఈజీవాల్ని పంపుతారంట. భూమిలో బాంబులుంటే ఈ జీవాలు సస్తుంటాయి. జవాన్లు ముందుకు పోతారంట. ఒర్నీ నా జీవాల్ని అనాధ సావుసావనిస్తానా! అందుకేనా ఈటిని ఇన్నాల్లూ మేపింది. మేపింది కసాయింటికంపరేగాని అదీ మనోల్లకు తింటానికి గదా అనుకున్నా అంతేగాని... తింటానిక్కాక కుక్క సావు సావుడానికా అమ్మేది. నువ్వే సెప్పుతల్లీ...

"లచ్చీ... అక్కడ నీ జీవాలు మన వీర జవాన్ల ప్రాణాలు కాపాడను పోతున్నాయి. అంటే"

"ఆడికి మనోల్లెందుకు పోయినారు. ఆడ మనోల్లని కాపాడనా... ఆడ ఎవరుండారు మనోల్లు. మనోల్లకోసం పెంచిన నా జీవాలు నా వాల్లకే దక్కాలి. అంతేగాని మంది కోసం ఎందుకు బలేస్తాను. నువ్వేన్నన్నా సెప్పు నేనొప్పుకోను".

"నీయమ్మ! ఆ తల్లి మాట కూడ యినవా!" అంటూ విడిపించుకుని లచ్చిన పట్టుకున్నాడు రాముడు.

"ఆగు రాముడు. లచ్చిని వదిలిపెట్టు లచ్చి చెప్పింది సబబే..." అంది భారతమ్మ.

రాముడు అర్దం కానట్టు చూశాడు

"రాముడూ నువ్ వెళ్ళు... లచ్చి మీద చెయ్యి చేసుకుంటే నన్ను కొట్టినట్టే!" శాసించింది భారతమ్మ.

"ఒరే రాముడూ ఎల్లా! ఆ తల్లి సెప్పాక తిరిగేముంది... ఒరే ఈరోజు నుండి జీవాల్ని ఆ మనిగాడికి ఎవరూ అమ్మొద్దు" అన్నాడు ఓ ముసలాడు.

రాముడు విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు. జనం ఒక్కొక్కరే వెళ్ళిపోయారు. చివరకు భారతమ్మ లచ్చి మిగిలారు.

"లచ్చీ... నీ అంత ఆలోచన పెద్దలకుంటే ఎంత బాగుండు." అంది కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంటూ.

"తల్లీ నువ్వన్నా తెలుసుకున్నావ్ నా బాధ! లేకుంటే సచ్చేదాన్ని" చేతులెత్తి మొక్కింది లచ్చి.

"వెళ్ళి నీ పని చూసుకో... వస్తా!" అంటూ కదిలింది భారతమ్మ.

నడుస్తున్న భారతమ్మ కళ్ళకు జాబ్లాలో వున్న కొడుకులిద్దరూ అడ్డుపడి కన్నీళ్ళలో కరిగిపోతున్నారు.

"ఔను... ఈ జీవాలెవరికోసం? నా కోసం కాదా? నా ఇల్లే చెదిరిపోతుంది. దీన్ని సరిచెయ్యకుండా పొరిగింటిని చక్కబెట్టడమా!" అన్నది భారతమ్మ ప్రశ్న.

వియత్నాం ఓ ప్రశ్న అప్పుడు.

ఆఫ్ఘనిస్తాన్ ఓ ప్రశ్న ఇప్పుడూ.

మూగజీవాల కన్నీ ప్రశ్నలే!